

INTERVIEWSAMTALE

PÆDAGOGISK ANTROPOLOGI

– det er alle de sammenhænge, hvor der er nogen, der vil noget med nogen

Laura Gilliam, Gritt B. Nielsen, Eva Gulløv og Cathrine Hasse i samtale med My Abrahamsen og Lærke Cecilie Anbert (redaktion).

Pædagogisk antropologi på DPU, Danmarks Institut for Pædagogik og Uddannelse ved Aarhus Universitet, er både i Danmark og internationalt set en særegen størrelse – ikke mindst fordi den til forskel fra mange andre lande har fået en særegen institutionel forankring, der muliggør en bred vifte af forsknings- og uddannelsesmæssige aktiviteter.

I denne samtale har vi samlet fire antropologer, der alle har arbejdet med pædagogisk antropologi i årevis, for at stille skarpt på, hvad der rører sig inden for feltet, og hvilken aktualitet man kan tale om inden for pædagogisk antropologi. Ifølge de fire antropologer er pædagogisk antropologi på en og samme tid både generel og unik. Generel, fordi den ligesom bredere antropologi spørger ind til grundspørgsmål og levet liv gennem etnografiske metoder, og unik, fordi der er et særligt greb og fokus på særlige problemstillinger om for eksempel (ud) dannelse, civiliseringsprocesser, socialisering, institutionalisering og læringsprocesser, der også ofte har stor politisk interesse. Desuden fordrer den fysiske placering på DPU særlig dialog med andre pædagogiske fagligheder, der skaber nye og uventede vinklinger samt forstærker opmærksomheden på, hvad den antropologiske metodologi og teori kan bidrage med. En solskinsrig og kold februardag mødtes vi på Aarhus Universitet, Campus Emdrup.

I tråd med nummeret af *Tidsskriftet Antropologi*s tema starter vi samtalen med en runde, hvor de fire antropologer fortæller, hvad de aktuelt laver.

Aktuel forskning

My: Hvad arbejder I med aktuelt?

Laura: Aktuelt arbejder jeg med andengenerationsminoritetsdanske forældre. Jeg stiller skarpt på den gruppe, der både har minoritetsetniskbaggrund og har gået i dansk skole. Hvordan bruger de det i forhold til deres opdragelse af deres børn og håndtering af deres skolegang? Og hvilken betydning har det så for den næste generation af minoritetsbørn i Danmark? Og så er Eva og jeg i gang med et projekt med fokus på social og etnisk segregering op gennem uddannelsessystemet.

Eva: Mit aktuelle projekt handler om forskellen mellem provins og by, center-periferi-diskussioner – i en dansk sammenhæng. Det handler om opvækst i provinsen og om, hvad det er for nogle dilemmaer, man står i, når man vokser op i provinsen. Her kigger jeg på de modstridende følelser, som kan være forbundet med en opvækst her, hvis man vil vokse op som et værdigt menneske, der både skal have en uddannelse for at være værdig, og som samtidig må afskrive sig sin hjemegn. Hvordan balancerer man det? Så arbejder jeg også med anvendelse af følelsesprogrammer over for børn og unge, som er manualer for følelshåndtering, der findes i stort set alle daginstitutioner og skoler. Hvad handler det om? Hvorfor og hvornår er det blevet en statsopgave at lære folk at udtrykke noget så intimt som deres følelser?

Cathrine: Jeg arbejder aktuelt videre med min interesse for teknologier og læring og de grundlæggende processer, hvorigennem verden forandrer sig. Jeg er gået mere og mere ind i at se på relationen mellem kulturelle læreprocesser, teknologi kombineret med bæredygtighed og globalisering.

Gritt: Aktuelt arbejder jeg jo på et projekt sammen med dig, Lærke, om sociale bevægelser og studerendes aktivisme for ligebehandling og social retfærdighed ved videregående uddannelser i Danmark, USA, England og Sydafrika. Vi undersøger, hvilke politiske og pædagogiske rum der bliver skabt – både inden for og uden for de formelle uddannelsesinstitutioner, og hvordan der derigennem promoveres eller udvikles særlige normer for adfærd, sprogbrug og ikke mindst for, hvad vigtig eller relevant viden er.

Pædagogisk antropologi - hvad er det for en størrelse?

My: Hvordan relaterer pædagogisk antropologi sig til andre former for antropologi?

Laura: Der er mange versioner og mange dimensioner af det, men ét svar er, at antropologi har et lille hjørne, som handler om læring, om opdragelse, om selv-formationen, borgerdannelse, uddannelse osv. Det har vi taget, blæst op og er gået i dybden med. I den proces kommer der alle mulige andre dimensioner frem, som aldrig nogensinde bliver berørt i den brede antropologi. Plus, at vi lader os inspirere af alle mulige andre felter, forskningsområder og fag. Så det bevæger sig også væk fra antropologien, det bliver noget nyt og noget andet end bare antropologien om uddannelse og pædagogik. Det bliver sit eget fag, pædagogisk antropologi, hvor vi er optaget af alle de processer, alle de sammenhænge, hvor der er nogen, der vil noget med nogen. Alle de sammenhænge, hvor der sker en eller anden forandrings- eller læringsproces. Hvor vi kigger på forholdet mellem samfund og så helt ned i mikroprocesserne. Hvordan vi bliver til som mennesker, og hvordan vi bliver præget følelsesmæssigt. Hvordan bliver vores selvforståelse til? Hvad er det for projekter, det større samfund har med sine borgere? Alle de forskellige lag i det.

My: Er I andre enige?

Gritt: Ja. Pædagogisk antropologi er ikke et felt, som man bare kan gå hen på alle universiteter og finde en afdeling for. På engelsk kaldes området enten „anthropology of education“ (antropologien om uddannelse) eller „educational anthropology“ (uddannelsesantropologi), og det bunder i en diskussion om, hvor det er, vægten skal lægges – er det på uddannelse som noget formelt, altså formel læring og institutioner, eller er det faktisk bredere forstået som spørgsmål, som Laura også siger, om socialisering, opdragelse og læring – altså meget mere bredt? Og det er der, vi lægger os – i den sidste del. Vi har også mere specifik uddannelsesforskning. Det er der flere af os, der laver med mellemrum og har gjort det over tid. Men det bliver altid bragt i spil og sat i relief af nogle bredere analyser og grundantropologiske spørgsmål om, hvad vil det sige at være menneske i en given sammenhæng. Hvordan relaterer vi til hinanden og igennem de relationer, hvordan former vi hinanden? Hvordan lærer vi af hinanden? Hvordan påvirker vi hinanden til at være særlige mennesker, der ser os selv på en særlig måde og ser den verden, vi er en del af, på en særlig måde?

Cathrine: Der er jo nogen, der ville sige – som Tim Ingold, der lige har været på besøg herude – at det her, vi laver, i virkeligheden er grundlaget for antropologien. Han har skrevet den bog, der hedder *Anthropology and/as Education* (antropologi og/som uddannelse), hvor han lige præcis argumenterer for, at det at lære af andre er den grundlæggende proces for antropologer. Det kan man så være uenig i, men jeg tror, vi har fat i noget, som i virkeligheden er basalt

– også for antropologien. Fordi vi jo ser på nogle basale tilblivelsesprocesser. Men det, der karakteriserer os, er trods alt alligevel også vores genstandsfelter, læring og uddannelse. Selvom vi har nogle brede tilgange til det, er forskningen ofte noget, som er fokuseret på nogle bestemte områder, for eksempel børns liv og uddannelsesinstitutioner samt voksenlæring af forskellig art. Også den mere eksplicite institutionelle organisering er noget, vi har fokus på. Det har man også andre steder, men her er det mere samlet. Jeg tror, det er vores grundlag, at vi bestræber os på at forstå det her som et felt. Det er vel egentlig det mest afgørende i forhold til andre miljøer, som arbejder med uddannelsesantropologi. De har nogle gange lidt karakter af „classroom studies“ (klasselokalestudier) i en mere traditionel forstand, hvor man går ind og ser på, om læreren lykkes med sit didaktiske projekt. Eller hvad betyder det i et klasserum, om man opstiller mål eller ikke? Her tror jeg, vi sætter det ind i en bredere ramme, ikke?

Eva: Jo, helt klart. Nu stillede I spørgsmålet, om det adskiller sig fra den større antropologi, og det gør det konkret ved, at vi har taget den her niche. Men grundspørgsmålene er jo meget klassisk antropologiske – altså, det er en måde at forstå, hvordan mennesker former sig selv og hinanden i de sociale samspil, de er i, influeret af den kulturelle viden, som er omkring dem. Og det er vel næsten definitionen på antropologi. Noget af det, der ligger til grund for det, vi undersøger her, er, hvordan mennesker former sig selv og skaber sig på ny i en verden, som jo forandrer sig.

Laura: Og så netop den større samfundsinteresse i pendul mellem mikro og makro, som jeg synes er kendetegnet for os – vi undersøger, hvordan ønsker, idealer og projekter fra et større fællesskabs side sætter sig igennem i uddannelsessystemet og i opdragelsesformer. Det er der selvfølgelig diskussioner og konflikter om, som vi også er interesserede i at belyse. Det er en af årsagerne til, at jeg kigger på etniske minoriteter, for det er virkelig her, vi kan se, hvad Samfundet med stort S ønsker for nye borgere. Her krystalliseres de idealer, vi har, for, hvordan man skal være som dansker – eller nord- eller franskmænd, eller hvad det nu er – i de projekter, man har om integration, om at blive medborgere og i den måde, man gør det i skolen. Der er meget antropologisk forskning i uddannelse, der har beskæftiget sig med skolen. Men den er også, synes jeg, en særlig interessant institution, fordi det er i skolen som grunduddannelse, vi ser, hvilke projekter og hvilke idealer og normer der er for, hvordan børn skal blive til medborgere. Og hvor vi ser alle konflikterne omkring det og alt det, der virker modsat og kontraproduktivt, al modstanden osv.

Gritt: Men jeg tænker, altså, nu spørger I, i forhold til antropologien mere bredt set, hvordan vi kan relatere os til den. Jeg tror, det er vigtigt at fremhæve, at når

man er i et krydsfelt, altså en krydsning mellem noget pædagogisk og noget antropologisk, bliver vi jo formet af nogle samtaler, der forstærker nogle dimensioner, som allerede er i antropologien. Det gør vi, fordi vi hele tiden er i et tværdisciplinært felt, så vi bringer hele tiden de ting ind, som vi synes er forceret i antropologien, og taler dem frem i vores dialog med andre relaterede felter som pædagogik, pædagogisk filosofi, pædagogisk psykologi osv. Så vi er hele tiden i en dialog med os selv, og den forskning, vi producerer, bliver skabt i en dialog mellem os og så den omverden, vi hele tiden relaterer os til – også i den akademiske verden. Og der tror jeg, det egentlig er ret vigtigt – i stedet for at trække en „vi er anderledes end andre antropologer“-linje. Ja, ja,, det er vi nok, fordi vi fremhæver nogle ting mere klart og tydeligt, som du siger det, Laura, krystalliseres noget hos os med et blik, hvor mange af os trækker på teorier, der rammer ind i nogle pædagogiske forhold, læring, socialisering og civilisering. Vi bruger forskellige begreber til at adressere spørgsmål om relationer, som alle antropologer beskæftiger sig med, men vi bruger måske nogle andre begreber til det eller tvister det lidt på en anden måde. Men den dialog, vi har med filosofierne, eller vi har med sociologerne, eller vi har med psykologerne her på DPU, skærper også vores blik på, hvad det er, vi kan. Og det etnografiske er bare anderledes, altså, vi kommer med nogle andre analyser end vores kollegaer herude. Tit er det også et spørgsmål om, i en del af vores felter i hvert fald, et møde med en politisk verden derude, der gerne vil have en særlig type forskning, der giver løsninger, der giver evidens. Og som trækker os ind i nogle politiske arenaer, og der kan den antropologiske forskning faktisk give et lidt andet indspark og kan sige ”hov, vi er ved at lave nogle ting, nogle policies (politikker), nogle indgreb og nogle tiltag, men de er baseret på en særlig type viden, og vi kan se med antropologien og de etnografiske analyser, vi laver, at det måske forholder sig lidt anderledes”. Og dér synes jeg faktisk, at vi ligesom den bredere antropologi har en vigtig rolle at spille i vores samfund.

Eva: Det synes jeg faktisk er en vigtig pointe at få med, at vi ser os ikke som anderledes. Vi har vores niche, men det er ikke, fordi vi er i opposition til andre antropologer. Vi ser os som et antropologisk fagmiljø, som netop bidrager med noget til antropologien og til samfundet. Men i praksis er vi jo meget mere konkret i dialog med alle mulige andre, hvor vi jo netop forfægter det antropologiske vidensbidrag.

Laura: Det er jeg enig i, men jeg tænker også, at faget er blevet noget andet. Pædagogisk antropologi er blevet sin egen faglighed over tid.

Gritt: Måske netop på grund af den tværdisciplinære samtale.

Laura: Ja, der sker noget i den. Plus, at vi i vores fagmiljø om pædagogisk antropologi netop har kollegaer med andre fagligheder, som bringer deres ind, som inspirerer, og som er med til at skabe faget.

Et politiseret felt

Lærke: Måske kan det så bringe os videre til det næste spørgsmål. Nu taler I om den her bevægelse, der er sket hen over de seneste 20 år; hvor pædagogisk antropologi er vokset frem på DPU. Det kan måske bringe os op til aktualiteten. Mener I, at der er noget særligt aktuelt og/eller samfundsrelevant i pædagogisk antropologi?

Gritt: Yeah! [Alle griner].

Laura: Altså, jeg laver noget om en ny generation af minoritetsborgere, der vokser op, og som virkelig kommer til at ændre Danmark og ændre, hvordan vi forstår minoriteter. Du, Eva, har talt om de her følelsesprogrammer, som virkelig er en ny ting i institutioner – at vi importerer følelsesprogrammer og pædagogiske planer og projekter fra andre samfund. Og du, Cathrine, med teknologien, der virkelig er central i forhold til uddannelse i dag, men også i forhold til vores samfund. Og så de her diskussioner og debatter om unge og krænkelser, og hvordan man er aktivistisk, som du, Gritt, arbejder med. Så vi kan jo se, at vi hele tiden er inspireret af, hvad der sker af nye ting i samfundet omkring os. Og så kobler vi det til vores interessefelt på forskellige måder, ikke? Jeg ved ikke, om man kan sige, at der er noget, som er *det* hotte emne.

Gritt: Der er nogle større processer, som har transformeret vores samfund i Danmark og en lang række andre steder, hvor nogle taler om, at det er blevet pædagogiseret. Og det er jo alt fra følelser, terapi, at vi skal arbejde med os selv på forskellige måder – til at vi skal have livslang læring, og at der er så meget fokus på uddannelse og dannelse generelt. I det spænd tapper vi ind på alle mulige forskellige måder. Det er hverken mere eller mindre aktuelt end det, som andre antropologer laver rundt omkring, tænker jeg, for vi laver jo etnografi, og vi er ude i en verden og en virkelighed, hvor der er nogle presserende spørgsmål på alle mulige forskellige niveauer. Vi adresserer måske bare nogle spørgsmål som på nogle måder i hvert fald er kommet ret højt op på en politisk dagsorden de senere år.

Cathrine: Det synes jeg også. Vi bliver jo bombarderet, indimellem tæppebombet, af folk, der gerne vil have, at vi udtaler os om skole og politik og alt muligt andet, som om vi er nogle orakler. Men diskursen er allerede fastsat, når de ringer, for vi har ikke mulighed for at definere spørgsmålene, der stilles. Jeg

synes ikke, vi har fået den markante stemme som antropologer, vi burde have i den offentlige debat. Vi bliver puttet ind i hele den der diskussion om evidens og målstyring, når folk vil høre, hvad vi siger. Og derfor tror jeg, at vi i særlig grad bliver konfronteret med, hvor svært det kan være som antropolog at forklare sin faglighed udadtil. Fordi vi bliver afkrævet de her ting, og fordi vi heller ikke er tilfredse med den måde, spørgsmålene bliver formuleret på; det bliver meget nemt instrumentelt. Hvad er opskriften på en bedre folkeskole? Skal man have teknologiforståelse i folkeskolen? Vi har en meget lang vej, synes jeg, i forhold til at kunne forklare, hvad det er, vi kommer med nogle gange. Hvor stor betydning det har, at vi faktisk udforsker, hvad der sker i folks levede liv – og på den måde kommer bag om skåltalerne og de nemme overskrifter. Jeg synes, at der på indvandrerrådet for eksempel, er nogle normsætninger, vi er oppe imod. Og som vi måske i højere grad end mange andre antropologer hele tiden skal forholde os til. Og det gør, at man nogle gange føler sig lidt ...

Laura: Ja, jeg oplever, at man skal kæmpe sig igennem nogle forforståelser og nogle politiske projekter, hvor man i alle samtaler må sige: „Okay, det ved jeg, det prøver vi at sætte lidt til side.“ Men så synes jeg faktisk også, at der er en interesse for den der empiriske etnografiske forskning. Det, at man kan komme og fortælle om nogle virkelige mennesker, som oplever nogle ting, og som forstår og reagerer på de politiske projekter. Det kan noget, det vækker genklang og interesse, synes jeg. Vi har på den måde også nogle fordele. Men jeg tænker, at vi, som du talte om Gritt, fordi vi er så tæt på alle de processer og de politiske projekter, der er om pædagogisering, indvandring, teknologi osv. – og fordi det er uddannelsessystemet og skolesystemet, som bliver pålagt de her projekter, som skal udføre dem, så er det jo vores genstandsfelter, som bliver ramt af dem. Og som vi så derfor hurtigst bliver interesseret i og kan udforske. Så jeg tror, vi har ret kort fra nye, aktuelle strømninger i samfundet, til de sætter sig igennem i vores felter. Og derfor bliver det vel relativt aktuelt, hvad vi forsker i.

Lærke: Er det, fordi det altid er politiseret?

Laura: Ja, i vores genstandsfelt er det lidt sådan. De steder, vi forsker i, er meget politiserede. Der er jo også folk, som laver hverdagsforskning om hverdagslivet, hvor de undersøger nogle ting, som er ret langt uden for det politiske felt. Det har vi jo også nogen, der er rigtig gode til. Men der er mange af os, der netop beskæftiger os med nogle steder, hvor de projekter sætter sig igennem lynhurtigt.

Cathrine: Og som institution bliver vi afkrævet politiske svar. Det at være på pædagogisk antropologi på DPU er at være et sted, hvor man bliver afkrævet politiske svar og løsninger. Løsninger, som vi jo ikke kan formidle, fordi de

diskussioner, vi vil have, er langt fra det, som politikerne lægger op til. De ved simpelthen meget lidt om, hvad der foregår blandt mennesker i et levnet liv, og derfor er det enormt vigtigt, synes jeg, hvad vi bidrager med.

Eva: Vi skal i hvert fald kæmpe for det. Jeg ved ikke, om det er helt så sort-hvidt.

Cathrine: Nej, nu sætter jeg det også på spidsen.

Eva: Som Laura siger, bruger man en del energi, når journalister ringer, og det gør de jævnligt, på at forklare, at præmissen for spørgsmålet ikke nødvendigvis er så entydig eller er så enkel. Det er jo meget baseret på nogle prækonstruktioner om, hvordan verden er, og så må man starte et andet sted. For eksempel når jeg har lavet feltarbejde i Tønder og er optaget af, hvordan uddannelsessystemet opleves, og hvad det er for en klemme mellem uddannelse på den ene side og lokalt tilhørsforhold på den anden side, man oplever, når alle uddannelsesinstitutioner er blevet centraliseret, samtidig med at man vokser op med et mantra om, at man skal have uddannelse. Når jeg bliver ringet op om det, må jeg arbejde med den forforståelse, at uddannelse er vigtig for alle mennesker – men det er uddannelse jo ikke nødvendigvis. Der er mange måder at leve et værdigt liv på, og der er også alternative strategier til at gå ind i uddannelsessystemet, uden at det er en taberposition, men det skal jeg virkelig kæmpe igennem for at forklare. At jeg faktisk er nysgerrig på, hvordan folk lever deres liv, hvilke livsformer der er i spil, men også hvilke dominansrelationer der er. Og uddannelsessystemet er en dominansform.

Lærke: Jeg overvejer, om noget af det, I taler ind i, er, at DPU eller pædagogisk antropologi har ry for ofte at lave forskning i Danmark?

Gritt: Både ja og nej. Der er løbende en del projekter, der tager afsæt i Danmark, fordi der er nogle politiske aktuelle dagsordener, som vi bliver trukket ind i med den ekspertise, vi har. Men det, der så ofte sker, og det vi bestræber os på, er jo at se på det i nogle større sammenhænge. Så for eksempel, når man ser på et eller andet specifikt initiativ om social retfærdighed i uddannelse, om indvandrere, om forestillinger om en god barndom osv., gør det antropologiske blik netop, til forskel fra en del af de andre fagligheder herude, det, at det bliver set igennem en prisme, hvor hele verdens forskellige barndomsopfattelser eller ideer om, hvad god uddannelse er, eller spørgsmål om migrationen eller integrationen osv. kan blive trukket ind og brugt som en prisme til at belyse det på en anden måde. Så jeg vil sige, at der er to ting i det, vi laver, som bidrager på en anderledes måde. Både i analyser og i samfundsdebat i det hele taget. Det er vores etnografi, at vi har nogle andre metoder. Og så har vi jo også nogle teorier og nogle

blikke, som vi kaster på det, og det er jo også det, der karakteriserer det større antropologiske felt. Og de vinkles ud fra en klassisk antropologisk interesse, som udspringer af mangfoldighed og forskellighed i verden. Og det er bare super vigtigt. Så ja, det kan godt være, at vi ofte bliver trukket ind og også tapper ind i nogle politiske dagsordener, og at vi bliver bedt om også at forholde os til nogle dagsaktuelle og højaktuelle problematikker i Danmark. Men den måde, vi gør det på, er netop ved at bringe en større verden ind i debatterne. Og så er der jo en stor del af os, som løbende laver forskning andre steder i verden – i New Zealand, Nepal, Singapore, Zambia, Norge, Grønland osv. – eller arbejder komparativt med etnografiske studier i forskellige nationale og institutionelle sammenhænge, som i det projekt, jeg sidder med nu.

Cathrine: Min pointe var, at både i antropologi generelt og her hos os laver vi grundforskning i menneskelige læreprocesser af forskellig art, som er alt det, vi allerede har sagt, at vi gør. Men det, der er interessant her, er, at politisk er det kun de ting, der foregår i Danmark, som vi bliver afkrævet svar på. Det ved jeg fra min egen forskning, for jeg har lavet forskning i Cameroun og Tanzania, og jeg har været i mange lande i Europa. Men det, som folk hele tiden spørger mig om, er et projekt om teknologiforståelse i skoler og på hospitaler i Danmark. Det er super interessant. Jeg er helt enig med dig, Gritt, for så sætter vi netop den danske forskning ind i et større perspektiv og har hele tiden verden med os. Det er en vigtig del af det, der kvalificerer vores faglighed, men det, jeg studsede over før, var det, at det kan være enormt svært at få den internationale dimension af vores faglighed ud over rampen. Og det er ikke kun os, der har det svært ved det. Det har alle antropologer. Vi bliver måske bare konfronteret ekstra meget med det.

Laura: Nogle af de andre emner, vi arbejder med herude, der ikke er repræsenteret i dag, er jo for eksempel migration, sprog, familieforskning, teknologi, virksomheder, arbejdspladser, mobilitet, internationalisering, policies, universitetspolitik, hverdagslivsforskning og sanseforskning. På den måde kan man sige, at det igen afspejler, at antropologi er det her brede fag, som beskæftiger sig med alle de forskellige menneskelige forhold. Det gør vi også – bare på det pædagogiske område.

Lærke: Måske er det et meget godt sted at runde af?

Cathrine: Ja, jeg vil gerne sige tak for at facilitere den her debat, den burde vi jo have hele tiden i virkeligheden, fordi der ligger noget uudtalt her, vil jeg sige. På den ene side siger vi til jer: „Jamen, vi er alle de her ting, som er alment antropologiske“, og på den anden side er vi noget helt specielt.

Gritt: Ja, der er jo både antropologi som felt og teorier og metoder og alt det her, og så er der vores institutionelle forankring, som også gør noget for det, vi laver, og den undervisning og forskning, vi også bedriver. Mange af os kunne jo i virkeligheden lige så godt have siddet på et antropologiiinstitut et eller andet sted.

Cathrine: Men så havde vi siddet mere alene, ikke?

Gritt: Så havde vi nemlig siddet lidt mere alene.

Vi slukker mikrofonen her til fire smilende antropologer, som tydeligt er glade for at dele gang med cirka 20 andre forskere i pædagogisk antropologi. Sammen udfolder og udfordrer de rammerne for pædagogisk antropologi på DPU.

Deltagerne

Laura Gilliam, lektor i pædagogisk antropologi, uddannet antropolog fra Københavns Universitet. Laura er særligt optaget af skoleforskning, etniske minoritetsbørn og -unge i forbindelse med folkeskolen, samfundsprojekters/kulturelle idealers afspejling i skoleprojekter og etniske minoritetsbørns erfaringer og identitetsforståelser i denne sammenhæng. Geografi: Danmark, Guinea Bissau og Nordirland.

Eva Gulløv, professor MSO i pædagogisk antropologi, uddannet antropolog fra Københavns Universitet. Eva er børneforsker med fokus på barndom og de socialiseringsbestrebelse, som forskellige samfund har i forhold til børn. Geografi: Skandinavien med en global interesse.

Cathrine Hasse, professor i pædagogisk antropologi, uddannet i journalistik fra Danmarks Journalisthøjskole samt antropologi og afrikastudier fra Københavns Universitet. Cathrine er særligt optaget af læreprocesser med fokus på materialitet i naturvidenskaber og i forbindelse med brug af teknologi (iPads, hospitalsudstyr, robotter m.fl.). Geografi: Danmark, Europa og Afrika.

Gritt B. Nielsen, lektor i pædagogisk antropologi, uddannet antropolog fra Københavns Universitet. Gritt er særligt optaget af krydsfeltet mellem pædagogisk og politisk antropologi, hvordan forståelser af uddannelse og viden skabes og forhandles i translokale rum, influeret blandt andet af sociale bevægelser, institutionelle og nationale rammer. Geografi: New Zealand og Danmark.

My Abrahamsen, kandidatstuderende i antropologi på Københavns Universitet. My er særligt optaget af maskulinitet, omsorg og formidling af antropologi gennem film og lyd. Geografi: Danmark.

Lærke Cecilie Anbert, ph.d.-stipendiat i pædagogisk antropologi, uddannet antropolog fra Københavns Universitet og i kønsstudier fra London School of Economics and Political Science. Lærke er særligt optaget af sociale og antiracistiske bevægelser samt forhandlinger af, hvad der anses som legitim viden, på universiteter og i den almene offentlighed. Geografi: USA, Storbritannien og Danmark.